

## Arrest

nr. 286 782 van 29 maart 2023  
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. TERMONIA  
Houtmarkt 22  
3800 SINT-TRUIDEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

### DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 13 april 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 maart 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 januari 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 maart 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. SERBRUYNS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaat K. TERMONIA en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen België binnen op 4 december 2019 en verzoekt de volgende dag om internationale bescherming. Op 15 maart 2022 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die de volgende dag aangetekend wordt verzonden aan verzoeker, en die luidt als volgt:

“(…)

#### A. Feitenrelaas

*U verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben en geboren te zijn in het district Puli Khumri in de provincie Baghlan in Afghanistan. U zei bij het indienen van uw verzoek om internationale bescherming*

*op 5 december 2019 bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat u zeventien jaar oud was waardoor men noteerde dat u op 31 december 2002 geboren werd. Na een medische test werd uw geboortedatum echter vastgelegd op 1 januari 1998, u gaat akkoord. Voor uw vertrek uit het land woonde u in het dorp Wazirabad in het district Puli Khumri. U werkte in de carwash van uw vader.*

*De klanten van jullie carwash waren gewone burgers uit het dorp, maar ook leden van de overheid en de nationale politie. Op een dag was u na uw werk op weg naar huis toen u werd aangesproken door vijf gemaskerde mannen van de taliban. Ze zeiden dat ze u iets gingen geven en dat u een opdracht voor hen moest uitvoeren. Ongeveer acht tot tien dagen later werd u opnieuw aangesproken door vijf gemaskerde leden van de taliban. Deze keer gaven ze u een rugzak met een bom en de boodschap dat u deze in eender welke overheidswagen kon leggen. Ze zouden u laten weten wanneer u de rugzak moest plaatsen. U nam de rugzak aan en ging deze bij de carwash leggen, waarna u meteen terug naar huis ging. U vertelde aan uw vader wat er gebeurd was waarop die besloot dat u onmiddellijk het land moest verlaten. De volgende ochtend om 5 uur vertrok u met de smokkelaar.*

*U verliet het land en reisde via Pakistan, Iran en Turkije naar Griekenland. Vanuit Griekenland reisde u door Macedonië, Servië en Bosnië naar Kroatië waar uw vingerafdrukken genomen werden. Vanuit Kroatië reisde u verder door Slovenië, Italië en Frankrijk naar België waar u op 5 december 2019 bij de DVZ een verzoek om internationale bescherming indiende.*

*Een week voor uw vertrek uit het land werd een neef van uw moeder gedood door de taliban omdat hij werkzaam was voor een controlepost van de nationale politie.*

*Een week na uw vertrek uit het land kwam de taliban naar uw vader om naar u te vragen, uw vader zei dat hij niet wist waar u was. Daarop zei de taliban dat ze u echt wel nodig hadden, waarna ze terug vertrokken. Acht maanden later kwam de taliban te weten dat uw vader uw reis uit het land had geregeld en kwamen ze naar uw vader om hem in elkaar te slaan. Ze bedreigden hem en zeiden dat hij zijn zoon moest zoeken. Hierna vertrokken ze weer en lieten ze uw familie verder met rust.*

*Als u zou moeten terugkeren naar Afghanistan vreest u dat u door de taliban gedood zou worden omdat ze u gevraagd hadden om voor hen te werken en u niet luisterde.*

*Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten neer: uw taskera, de oude taskera van uw vader, een foto van uw vader en foto's van de neef van uw moeder.*

## **B. Motivering**

*Na analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.*

*Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en van alle elementen uit uw dossier, blijkt dat de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet u niet kan worden toegekend. De reden is dat u geen gegronde vrees voor vervolging in uwen hoofde aannemelijk maakt. Daarnaast maakt u evenmin aannemelijk dat u in Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt dat de toekenning van subsidiaire bescherming in uwen hoofde rechtvaardigt.*

*Vooreerst wordt vastgesteld dat u in Kroatië bekend staat onder de naam A.A. en verklaarde dat u geboren werd op 1 januari 1999 (Antwoord op terugnamevraag België, Dublin Regulation No 604/2013, Republic of Croatia, 14 januari 2020). Bij het CGVS verklaarde u echter dat uw naam A.K.A. was en dat u geboren werd op 31 december 2002. Na een leeftijdsonderzoek werd uw geboortedatum vastgelegd op 1 januari 1998. Wanneer u gevraagd wordt waarom u in Kroatië een andere leeftijd gaf zegt u dat het opvangcentrum voor minderjarigen heel ver was en dat u dus zei dat u meerderjarig was omdat u niet de intentie had in Kroatië te blijven en zo snel mogelijk wilde kunnen verder reizen (CGVS, p. 5). Wanneer u wordt gevraagd waarom u in België een andere geboortedatum opgaf verklaart u dan weer dat u uw geboortedatum eigenlijk niet kende omdat u ongeschoold bent en dat u gewoon dacht dat u zeventien was (CGVS, p. 5). Wanneer u daarna wordt geconfronteerd met het feit dat het niet geloofwaardig is dat*

*u uw geboortedatum niet wist, aangezien u uw taskera voorlegt waar deze letterlijk op staat, verklaart u dat door te zeggen dat u ongeschoold was en dat dus niet kon lezen. Met deze uitleg weet u niet te overtuigen. Er mag van een verzoeker om internationale bescherming immers redelijkerwijze verwacht worden dat deze gedetailleerde verklaringen aflegt en ernstige pogingen onderneemt om zich te informeren met betrekking tot de essentiële elementen in diens asielrelaas. Dat u dan ook simpelweg stelt dat u het niet kon lezen en daarom niet weet is niet geloofwaardig (CGVS, p. 14). Dat u de Europese autoriteiten zonder schroom trachtte te misleiden met betrekking tot uw identiteit en uw leeftijd tast ook uw algemene geloofwaardigheid in het kader van uw verzoek om internationale bescherming aan. Uw verklaringen betreffende uw vluchtmotieven kunnen dus niet zomaar voor waar worden aangenomen.*

*Daarnaast blijkt dat uw verklaringen betreffende uw vluchtmotieven op zich evenmin geloofwaardig overkomen. Als motief voor uw aanvraag om internationale bescherming haalt u aan dat u in opdracht van de taliban een bom moest plaatsen in een overheidswagen van personen die klant waren bij uw carwash.*

*Vooreerst komt de werkwijze van uw vervolgers niet plausibel over. Zo is het niet logisch dat de taliban u plots van de ene op de andere dag een opdracht zou toevertrouwen dat u een bom in een overheidswagen moest plaatsen (CGVS, p. 12). Gevraagd waarom de taliban u hiermee zou vertrouwen zegt u dat het niet eens nodig was dat ze u vertrouwden omdat ze toch genoeg bommen hadden. Volgens u geven ze die aan iedereen om dergelijke opdrachten uit te voeren (CGVS, p. 18). Met deze weinig aannemelijke en beperkte verklaringen weet u niet te overtuigen om welke reden u plots die opdracht van de taliban zou gekregen hebben. Het houdt immers weinig steek dat de Taliban zomaar opdrachten en bommen zouden geven aan mensen waarvan ze niet weten of die hen loyaal zijn. Op die manier zouden zij hun kostbare materialen verliezen zonder enig perspectief op goed resultaat.*

*Verder doen de vage en weinig werkbare instructies die de taliban u zou gegeven hebben verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Zo stelt u dat ze u een rugzak met een bom gaven en dat ze enkel zeiden dat u het in eender welke overheidswagen kon leggen en dat het niet uitmaakte. Gevraagd wanneer u de bom moest plaatsen zegt u daarentegen dat ze u iets gingen laten weten. Volgens u zouden de taliban vernemen dat er een overheidswagen gewassen werd en zouden ze dan een boodschapper naar u sturen om te laten weten dat u op dat moment de zak moeten plaatsen (CGVS, p. 18). Deze werkwijze houdt echter weinig steek. Ten eerste omdat, zoals u zelf verklaarde, het overheidspersoneel naast de wagen bleef staan op het moment dat die gewassen werd en het dus uitermate onwaarschijnlijk lijkt dat u ongemerkt een bom in de wagen zou kunnen plaatsen (CGVS, p. 9). Ten tweede omdat u het moment dat u de bom moest plaatsen van een boodschapper zou moeten vernemen wat een omslachtige en weinig subtiele manier met weinig kans op slagen lijkt om dergelijke opdracht uit te voeren (CGVS, p. 18). Bovendien zou er een reëel risico bestaan hebben dat ook de boodschapper zou gepakt worden. U stelt dat u tegen de Taliban had gezegd dat het onmogelijk was maar dat u het toch moest doen (CGVS, p. 18). Dat de Taliban hun tijd, energie en bommen zouden verspillen aan een onwerkbare opdracht komt weinig aannemelijk over.*

*De bovenstaande elementen klemmen des te meer nu u stelt dat twee dorpelingen, S.en A. – overtuigde leden van de taliban die nog steeds in het dorp wonen, de personen waren die de Taliban informeerden over het reilen en zeilen in het dorp en zij het allicht zouden zijn die de Taliban informeerden als er overheidswagens kwamen (CGVS, p. 15, 18, 20). Het mislukken van de operatie, omdat u zou gearresteerd worden of gewoon omdat u niet loyaal bent, zou er dan kunnen toe leiden dat hun lokale contacten ook gearresteerd en ondervraagd zouden worden. Het komt weinig aannemelijk over dat de Taliban zoveel op het spel zouden zetten voor een operatie met zo weinig kans op slagen.*

*Ook het verloop van de dagen daarna zet uw relaas verder op losse schroeven. Zo zou de taliban uw vader pas een week nadat u het land verliet aangesproken hebben over het feit dat ze u zochten (CGVS, p. 13). Het is echter weinig aannemelijk dat ze dergelijk plan met een bom op poten zouden zetten om u daarna een hele week niet te contacteren. Temeer dat zij toch zouden moeten opmerken hebben dat u verdwenen was. Ze moesten immers de carwash in het oog houden om te zien of er overheidswagens kwamen. Dat hun enige reactie nadat ze na die week met uw vader spraken bovendien zou zijn geweest dat ze hem zeiden dat ze u nodig hadden houdt ook geen steek (CGVS, p. 19). Het is immers niet geloofwaardig dat de taliban zou geloven dat uw vader in dergelijke situatie niet wist waar u was en met deze verklaring genoeg zou nemen.*

*Dat de taliban uw vader vervolgens acht maanden met rust zouden laten om dan opnieuw langs te komen is evenmin geloofwaardig. U linkt dat moment aan het feit dat de carwash toen door J. heropend werd.*

*Het is echter niet logisch dat de taliban uw vader niet vroeger zou lastig vallen als ze merken dat de carwash gesloten werd en de bom werd achtergelaten (CGVS, p. 20). Ter staving van de problemen van uw vader legt u een foto neer waarop hij te zien is met een verband op zijn hoofd en neus. Uit deze foto kan echter niet worden afgeleid wat de oorzaak van deze verwondingen zou zijn. Deze foto kan uw verklaringen aldus geen kracht bijzetten.*

*De taskera van uw vader bevestigt zijn identiteit, die op dit moment door het CGVS niet in twijfel wordt getrokken. Verder heeft dit document geen invloed op de inhoud van uw beslissing.*

*Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u uw vrees voor vervolging niet aannemelijk heeft gemaakt. Er wordt immers geen geloof gehecht aan de problemen die u zou hebben gehad. Deze door u ingeroepen feiten vormen dan ook geen dienstige basis voor een risicoanalyse in het licht van de nood aan internationale bescherming.*

*Evenmin heeft u elementen aangebracht waaruit zou kunnen blijken dat de machtsvername door de taliban impact heeft op uw nood aan internationale bescherming. Het CGVS is er zich van bewust dat uw persoonlijk onderhoud plaatsvond op 27 mei 2021 en dus voordat de Taliban in augustus 2021 de macht overgenomen heeft. Echter, indien de machtsgreep van de taliban tot gevolg heeft dat uw individuele situatie dermate gewijzigd is dat u hierdoor een nood aan internationale bescherming heeft, kan er redelijkerwijze van u verwacht worden dat u zelf zo spoedig mogelijk de relevante elementen ter staving hiervan zou hebben overgemaakt aan het CGVS (zie art. 48/6, § 1 Vw. en art. 17, § 3 KB CGVS). Daar u geen dergelijke concrete elementen heeft aangebracht, kan het CGVS er redelijkerwijze van uitgaan dat het gegeven dat de taliban nu aan de macht is geen concrete impact heeft op uw persoonlijke situatie.*

*Wat betreft de moord op de neef van uw moeder wordt opgemerkt dat zijn dood, hoe betreurenswaardig ook, geen directe gevolgen heeft waaruit zou blijken dat u een gegronde vrees voor vervolging heeft. Uw ouders wonen immers nog steeds in uw dorp en dit zonder problemen die gelinkt kunnen worden aan de functie die de neef van uw moeder bekleedde (CGVS, p. 7, p. 13).*

*Uit bovenstaande kan dus worden geconcludeerd dat u geen vrees voor vervolging aannemelijk hebt gemaakt.*

*Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.*

*Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.*

*Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EASO Country Guidance: Afghanistan** van november 2021 (beschikbaar op [https://euaa.europa.eu/sites/default/files/Country\\_Guidance\\_Afghanistan\\_2021.pdf](https://euaa.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2021.pdf)) in rekening genomen.*

*In de EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.*

*In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor*

burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Zowel uit de analyse van de situatie als uit de EASO Guidance Note blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

In de loop van 2021 is de situatie in Afghanistan drastisch gewijzigd. In het kader van het Doha-vredesakkoord van 29 februari 2020 tussen de taliban en de Verenigde Staten kondigde deze laatste aan dat ze tegen 1 mei 2021 haar troepen uit Afghanistan zou terugtrekken. Deze datum werd niet gehaald, maar in april 2021 kondigde President Biden aan dat de effectieve terugtrekking rond zou zijn op 11 september 2021. Het voorjaar van 2021 werd gekenmerkt door het geleidelijke vertrek van de internationale troepen en, vanaf mei 2021, een grootschalig offensief van de taliban. Initieel richtte de taliban zich voornamelijk op landelijke gebieden in het noorden van het land, waar de weerstand tegen hen steeds het sterkst is geweest, maar al spoedig werden ook districten in andere delen van het land ingenomen. Vele gebieden werden overgedragen aan de taliban d.m.v. onderhandelingen en nadat strijdkrachten van de toenmalige overheid hun checkpoints en kazernes hadden verlaten en/of overgedragen aan de oprukkende taliban. In de loop van juni versnelde de taliban haar offensief en tegen het einde van de maand controleerde ze om en bij de 160 districten. In juli 2021 zette de taliban haar opmars verder, nam ze een serie strategische grensposten over en vanaf augustus 2021 richtte de taliban zich op de grote steden. Op 6 augustus was Zaranj (Nimroz) de eerste provinciehoofdplaats die in handen van de taliban viel en dit na onderhandelingen met lokale leiders. In de volgende dagen kwamen ook andere grote steden als Kunduz (8 augustus), Pul-i Khomri (10 augustus), Ghazni, Herat (12 augustus), Kandahar, Laskar Gah (13 augustus) en Mazar-i Sharif (14 augustus) onder controle van de taliban. Nadat ook Jalalabad in de ochtend van 15 augustus na onderhandelingen werd overgenomen, reden later die dag talibanstrijders ook de hoofdstad Kabul binnen zonder er verzet aan te treffen. Panjshir, de enige provincie die op de avond van 15 augustus nog niet in handen van de taliban was, werd volgens de taliban op 6 september ingenomen. De leider van de verzetsstrijders rapporteerde dat er nog steeds werd gevochten in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan**

**Security Situation** van juni 2021, beschikbaar op [https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021\\_06\\_EASO\\_COI\\_Report\\_Afghanistan\\_Security\\_situation.pdf](https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf), **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op [https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021\\_09\\_EASO\\_COI\\_Report\\_Afghanistan\\_Security\\_situation\\_update.pdf](https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf) en **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op [https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022\\_01\\_EASO\\_COI\\_Report\\_Afghanistan\\_Country\\_focus.pdf](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf)) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban een belangrijk deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als dusdanig als actor aanwezig zijn. Het verdwijnen van een belangrijke actor uit het conflict draagt mee bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan sterk gedaald. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen onder andere voormalige veiligheids- en overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP en anderzijds van aanslagen door ISKP, vnl. tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die de sjiitische minderheid viseerden en die werden opgeëist door ISKP. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Op 6 november 2021 rapporteerde UNHCR dat er in 2021 zo'n 681 300 nieuwe intern ontheemden waren in Afghanistan. UNOCHA rapporteerde dat er ongeveer 336 000 intern ontheemden waren in de periode tussen 1 juni en 22 augustus 2021. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden. Zo werden er voor de periode tussen 4 augustus en 18 oktober 2021 zo'n 22 000 intern ontheemden gerapporteerd. Het merendeel van deze intern ontheemden zijn vrouwen en kinderen. Bovendien schatte UNHCR in november 2021 dat er sinds september 2021 zo'n 169 000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er in Afghanistan een sterke daling is van het geweld. Er is een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en de incidenten die zich wel nog voordoen zijn hoofdzakelijk doelgericht van aard. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag vanuit gegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

*U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat evenzeer na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.*

*Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.*

*Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt evenwel dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.*

*Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).*

*Waar preciaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).*

*Wanneer preciaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).*

*Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.*

*Het Hof van Justitie heeft immers reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:** “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) nietoverheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen*



van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Het CGVS meent, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene preciaire socioeconomische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.**

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op [https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022\\_01\\_EASO\\_COI\\_Report\\_Afghanistan\\_Country\\_focus.pdf](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf), **UN Secretary General, The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security** van januari 2022, beschikbaar op [https://unama.unmissions.org/sites/default/files/sq\\_report\\_on\\_afghanistan\\_january\\_2022.pdf](https://unama.unmissions.org/sites/default/files/sq_report_on_afghanistan_january_2022.pdf)) blijkt dat er een aantal oorzaken zijn van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Enerzijds was er vlak na de machtsovername door de taliban een tijdelijke onderbreking van de internationale hulp en een verstoring van de handel en het banksysteem. Dit resulteerde in een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash. Daarnaast zorgde de aanhoudende droogte voor voedselonzeekerheid en ondervoeding. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Er kan niet gesteld worden dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan te wijten is aan gedragingen van actoren, laat staan een opzettelijk handelen of nalaten van actoren. Veeleer blijkt de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het resultaat van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren.

Uit dit alles dient dan ook te worden besloten dat u de status van subsidiaire bescherming niet kan worden toegekend.

### **C. Conclusie**

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.  
(...)"

## **2. Over de rechtspleging**

De verwerende partij heeft middels haar nota met opmerkingen van 11 mei 2022 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verzocht om de voorliggende zaak te behandelen via een louter schriftelijke procedure.

Artikel 39/73-2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), ingevoegd bij de wet van 30 juli 2021 en in werking getreden op 10 december 2021, voorziet dat de louter schriftelijke procedure voortaan ook kan op verzoek van één van de partijen. Dit artikel luidt als volgt:

### **"§ 1.**

Elke partij kan de Raad verzoeken om gebruik te maken van een louter schriftelijke procedure in, naar gelang van het geval, het verzoekschrift, de nota met opmerkingen, de kennisgeving dat zij geen synthesesamenvatting wenst neer te leggen of de synthesesamenvatting.

Bij toepassing van het eerste lid vermeldt het opschrift van het procedurestuk ook "verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure".

### **§ 2.**



*De griffie stelt de tegenpartij onverwijld op de hoogte van het verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure op het zelfde ogenblik dat zij, al naar gelang het geval, een kopie overmaakt van het verzoekschrift, van de nota met opmerkingen, van de kennisgeving dat de verzoekende partij geen synthesesmemorie zal neerleggen of van de synthesesmemorie. Indien de tegenpartij binnen de vijftien dagen na de verzending door de griffie geen bezwaar maakt tegen het verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure, wordt zij geacht hiermee in te stemmen. In dat geval onderzoekt de kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter het beroep bij voorrang en doet hij uitspraak op grond van het administratieve dossier en de procedurestukken, tenzij hij het nodig acht de mondelinge opmerkingen van de partijen te horen, in welk geval artikel 39/74 wordt toegepast.*

*§ 3.*

*Wanneer de kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter instemt met het verzoek tot het gebruik van een louter schriftelijke procedure, stelt hij de partijen hiervan in kennis en stelt hij, bij beschikking, de datum vast waarop de debatten worden gesloten. Deze datum ligt minstens acht dagen na de datum van verzending van de beschikking. Partijen kunnen tot op de dag van het sluiten van de debatten een pleitnota indienen.*

*Indien er een pleitnota wordt ingediend, brengt de griffie deze onverwijld ter kennis aan de tegenpartij. In dit geval wordt het arrest niet eerder gewezen dan acht dagen na de sluiting van de debatten."*

Verzoeker heeft in de voorliggende zaak geen bezwaar kenbaar gemaakt tegen de behandeling van zijn dossier via een louter schriftelijke procedure.

De Raad is evenwel niet ingegaan op het verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure.

### 3. Over de gegrondheid van het beroep

#### 3.1. Het verzoekschrift

3.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet en van artikel 1, A, van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève).

Verzoeker citeert vooreerst een deel van de motivering in de bestreden beslissing betreffende het gebrek aan directe gevolgen van de moord op de neef van zijn moeder waaruit zou blijken dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft en citeert vervolgens de inhoud van de door hem geschonden geachte bepalingen. Hij betoogt dat hij wel degelijk onder de definitie van het Verdrag van Genève valt en voldoet aan de voorwaarden, vervat in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Hij stelt dat hij duidelijk heeft aangegeven dat een familielid voor de Afghaanse overheid werkzaam was en om die reden door de taliban vermoord werd en dat deze stelling door de verwerende partij op geen enkel moment in twijfel wordt getrokken. Hij betoogt dat mensen die gelinkt kunnen worden aan de voormalige Afghaanse overheid een sociale groep vormen in de zin van artikel 1, A, van het Verdrag van Genève. Zelfs wanneer zij slechts familieleden of vrienden zijn van voormalig overheidspersoneel en zelf niet voor de overheid werkten, lopen zij risico's op vervolging door de huidige talibanregering. Hij citeert passages uit Human Rights Watch, "Afghanistan, Events of 2021" en uit EASO, "Afghanistan Country Focus", van januari 2022 en stelt dat uit het EASO-rapport volgt dat niet alleen voormalige overheidsmedewerkers zelf, maar ook de mensen die met hen geassocieerd kunnen worden, een doelwit kunnen vormen voor de taliban. Hij besluit dat hij volgens de voormelde rapporten, die als bijlage 2 en 3 bij het verzoekschrift gevoegd zijn, het risico loopt op lichamelijk geweld (slagen of zelfs executie) en buitenproportionele bestraffing (opsluiting), en dit enkel en alleen omdat hij tot een bepaalde sociale groep behoort.

Verzoeker stelt vervolgens dat de verwerende partij zijn verzoek om internationale bescherming hoegenaamd niet op individuele, objectieve en onpartijdige wijze heeft beoordeeld, en dat artikel 48/6, § 5, a), van de Vreemdelingenwet geschonden is. Hij verduidelijkt dat de bestreden beslissing geen rekening houdt met het feit dat de situatie in Afghanistan sinds zijn gehoor op 27 mei 2021 compleet anders was dan deze ten tijde van de bestreden beslissing van 15 maart 2022. Omdat de taliban het land ten tijde van zijn gehoor nog niet onder controle hadden, vindt hij het erg vreemd dat in de bestreden beslissing verwezen wordt naar de moord op zijn neef en het gegeven dat zijn familie ten tijde van het gehoor nog steeds in zijn thuisdorp woonde zonder noemenswaardige problemen. Het is, zo stelt verzoeker, echter het tijdstip waarop de beslissing genomen wordt die doorslaggevend is volgens voormeld artikel. Aangezien de taliban nu het volledige land onder controle hebben en er regelmatig hardhandig wordt opgetreden tegen voormalige overheidsmedewerkers en hun familie, kan er volgens verzoeker onmogelijk

gesteld worden dat de verwerende partij rekening houdt met alle relevante feiten in verband met Afghanistan op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen. Luidens het verzoekschrift garandeert niets verzoekers veiligheid als familielid van een voormalige overheidsmedewerker wanneer hij terug zou keren naar een land dat intussen onder volledige controle staat van de groep die verantwoordelijk is voor de dood van zijn neef. De verwerende partij, aldus verzoeker, voert geen bijkomend onderzoek naar de situatie van verzoekers familie na de machtsovername, en gaat er gewoon van uit dat de situatie hetzelfde is gebleven, *quod non*. Verder zal verzoeker, bij een eventuele terugkeer, in Afghanistan onder het bewind van de taliban moeten leven. De verwerende partij, nog steeds volgens verzoeker, concentreert zich uitsluitend op de afname van het oorlogsgeweld en gaat volledig voorbij aan de enorme toename van mensenrechtenschendingen sinds de machtsovername. Verzoeker betoogt dat Amnesty International (stuk 4 bij het verzoekschrift) het onder andere heeft over voedseltekort, gedwongen uithuiszettingen, buitensporig geweld tegen burgers en een compleet gebrek aan gezondheidszorg. Concreet betekent dit volgens hem een schending van de artikelen 2, 3, 5, 9 en 10 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

3.1.2. In een tweede middel werpt verzoeker de schending op van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van het EVRM en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Verzoeker betoogt dat Afghanistan op dit moment, in tegenstelling tot wat beweerd wordt door de verwerende partij, nog steeds erg gevaarlijk is en dat alle burgers van dat land in aanmerking komen voor de subsidiaire bescherming op basis van het risico op een onmenselijke of vernederende behandeling.

Het EASO-rapport, waarnaar de verwerende partij verwijst (*Afghanistan Country Focus* van januari 2022, stuk 3 bij het verzoekschrift), bevat verschillende passages die de conclusies uit de bestreden beslissing tegenspreken. Voormeld rapport heeft het op de pagina's 56-57 over de manier waarop uit het buitenland terugkerende Afghanen worden beoordeeld door het talibanregime en het lot van verzoeker bij een terugkeer naar Afghanistan kan volgens hem op zijn zachtst gezegd als onzeker worden beschouwd. Aangezien de taliban gevluchte personen, die na een afgewezen asielaanvraag naar Afghanistan terugkeren, beschouwen als slechte moslims omdat zij verkozen om in het westen te gaan leven, is er luidens het verzoekschrift een reële kans dat verzoeker zich bij een terugkeer voor de rechtbank zal moeten verantwoorden en op onmenselijke wijze bestraft zal worden voor zijn keuze om het land te verlaten. Dit alles wordt volgens verzoeker nog versterkt door zijn familiale banden met een door de taliban vermoorde voormalige overheidsmedewerker.

Verder is de conclusie uit de bestreden beslissing, dat het geweld afneemt en verzoeker daardoor niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet, bijzonder voorbarig. Het EASO-rapport (stuk 3) spreekt over de mogelijkheid op een nieuwe burgeroorlog door de aanwezigheid van groepen als ISKP en Al Qaeda (p. 59-61). Bovendien zijn de taliban zelf ook verantwoordelijk voor willekeurig geweld ten aanzien van de Afghaanse burgers (EASO-rapport p. 62).

De verwerende partij stelt in de bestreden beslissing duidelijk dat de leefomstandigheden voor Afghanen onder het nieuwe regime van de taliban bijzonder precair zijn. Zij maakt hierbij echter een onderscheid tussen humanitaire noodsituaties die het gevolg zijn van bepaalde actoren of humanitaire noodsituaties die het gevolg zijn van objectieve factoren. Het is volgens verzoeker vreemd dat de verwerende partij concludeert dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan niet het gevolg is van gedragingen van bepaalde actoren, maar eerder op een toevallige wisselwerking gebaseerd is tussen verschillende elementen, en dat deze crisis hierdoor niet onder het toepassingsgebied van de subsidiaire bescherming valt. Zij haalt nochtans zelf twee elementen aan die duidelijk het gevolg zijn van de recente regimewissel en dus van de acties van bepaalde actoren, met name de onderbreking van internationale hulp en de ineenstorting van de economie.

Het EASO-rapport spreekt ook duidelijk over de oorzaak van de precare situatie in Afghanistan, met name de machtsovername door de taliban (p. 66).

De bestreden beslissing bevat een passage, die stelt dat "*Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren kan enkel een schending van artikel 3 EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal*

*terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting.*” Welnu, zo stelt verzoeker, zowel Amnesty International (stuk 4 bij het verzoekschrift) als Human Rights Watch (stuk 5 bij het verzoekschrift) bevestigen dat er zich een humanitaire catastrofe aan het afspelen is in Afghanistan. Human Rights Watch spreekt zelfs over maar liefst negen op de tien Afghaanse families die over onvoldoende voedsel zouden kunnen beschikken. Verzoeker loopt dus wel degelijk een reëel risico om bij een terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet meer in zijn elementaire behoeften zal kunnen voorzien. Deze situatie is het rechtstreekse gevolg van de machtsovername door de taliban en dus van gedragingen van actoren. De verwerende partij maakt zich met de bestreden beslissing schuldig aan een schending van artikel 3 van het EVRM.

Tenslotte stelt verzoeker dat de motivering van de bestreden beslissing absoluut niet afdoende is om te besluiten dat zijn terugkeer naar Afghanistan geen schending zou vormen van artikel 3 van het EVRM. Zij laat na te motiveren waarom de actuele toestand in Afghanistan geen uitzonderlijke schending van dit artikel zou kunnen rechtvaardigen. Verder begrijpt verzoeker ook niet dat er bij de beoordeling van het gevaar dat hij als familielid van een voormalige overheidsmedewerker zou lopen, geen rekening wordt gehouden met de machtsovername door de taliban. De verwerende partij laat na te motiveren waarom hij ook onder het bewind van de huidige Afghaanse machtshebbers geen risico zou lopen op vervolging, en vermeldt slechts dat zijn familie op het moment van het gehoor *d.d.* 27 mei 2021 nog steeds in zijn thuisdorp woonde.

3.1.3. Verzoeker besluit dat hij duidelijk zijn Afghaanse afkomst heeft bewezen en gezien de precare leefomstandigheden aldaar, is het voor hem onmogelijk om terug te keren naar een land dat onder een extremistisch bewind van de taliban gebukt gaat en afstevent op een humanitaire catastrofe. Verder loopt hij extra risico's als familielid van een voormalige overheidsmedewerker.

3.1.4. Op basis van hetgeen voorafgaat, vraagt verzoeker de Raad, in primaire orde, om de bestreden beslissing te vernietigen, in secundaire orde, om hem de vluchtelingenstatus toe te kennen en, in tertiaire orde, om hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

## 3.2. Stukken

3.2.1. Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog volgende stukken bij het voorliggende verzoekschrift:

- Human Rights Watch, *“Afghanistan: Events of 2021”* (stuk 2);
- EASO, *“Afghanistan Country Focus”*, januari 2022 (stuk 3);
- Amnesty International, *“Everything you need to know about human rights in Afghanistan”* (Afghanistan 2021) (stuk 4);
- Human Rights Watch, *“Averting Afghanistan’s Economic and Food Crises”*, *d.d.* 6 oktober 2021 (stuk 5).

3.2.2. Op 3 maart 2023 maakt de verwerende partij, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, aan de Raad een aanvullende nota over waarin zij verwijst naar volgende rapporten:

- EUAA, *“Afghanistan Security Situation”*, augustus 2022;
- COI Focus, *“Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022”*, 23 september 2022;
- COI Focus, *“Afghanistan, Veiligheidssituatie”*, 5 mei 2022;
- EASO, *“Afghanistan Country Focus”*, januari 2022;
- EUAA, *“Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city”*, augustus 2022;
- EASO *“Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City”*, augustus 2020;
- EUAA, *“Afghanistan: Targeting of individuals”*, augustus 2022;
- EUAA *“COI Query Afghanistan Major legislative, security-related and humanitarian developments”*, 4 november 2022;
- EUAA, *“Country Guidance: Afghanistan”*, januari 2023.

Bij deze aanvullende nota wordt tevens volgend stuk gevoegd:

- COI Focus *“Afghanistan Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022”* van 23 september 2022.

3.2.3. Ter terechtzitting legt de advocaat van verzoeker, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota neer, waarbij volgende stukken worden gevoegd:

- foto's van de carwash van verzoekers vader in Afghanistan (stuk 1);
- documenten in verband met verzoekers tewerkstelling (stuk 2).

### 3.3. Beoordeling

#### 3.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, punt 3, van de richtlijn 2013/32/EU.

#### 3.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het

onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

3.3.3. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoeker in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria, zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij, zo weze herhaald, niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

3.3.4. De formele motiveringsplicht, onder meer voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt.

In zoverre de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, wordt erop gewezen dat de materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, inhoudt dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

3.3.5. In zoverre verzoeker de schending van artikel 3 van het EVRM aanvoert en in het verzoekschrift tevens verwijst naar de artikelen 2, 5, 9 en 10 van het EVRM, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

3.3.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

3.3.6.1. Verzoeker vreest bij terugkeer naar Afghanistan gedood te zullen worden door de taliban, dit omdat hij geen gevolg gaf aan de opdracht van de taliban om een bom te plaatsen in een overheidswagen

van personen die klant waren bij de carwash van zijn vader en waar hij werkte. Tevens vreest hij vervolging omwille van de voormalige werkzaamheden van zijn door de taliban vermoorde neef van zijn moeder.

Blijkens de bestreden beslissing oordeelt de commissaris-generaal eerst en vooral (i) dat verzoeker in Kroatië gekend staat onder een andere naam en geboortedatum dan in België en dat de vaststelling dat hij zonder schroom de Europese asielinstanties trachtte te misleiden met betrekking tot zijn identiteit en leeftijd zijn algemene geloofwaardigheid aantast. Daarnaast (ii) blijkt dat verzoekers verklaringen over zijn vluchtmotieven op zich evenmin geloofwaardig overkomen. Vooreerst (a) komt de werkwijze van zijn vervolgers niet plausibel over en weet hij niet te overtuigen om welke reden de taliban hem plots de opdracht tot het plaatsen van een bom zouden hebben gegeven. Verder (b) doen de vage en weinig werkbare instructies, die de taliban hem zouden hebben gegeven, verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen en komt het, in de geschetste omstandigheden, weinig aannemelijk over dat de taliban zoveel op het spel zouden zetten voor een operatie met zo weinig kans op slagen. Voorts (c) zet ook het verloop van de dagen erna, meer bepaald dat de taliban pas acht dagen later verzoekers vader zouden hebben aangesproken en genoeg namen met diens verklaringen dat hij niet wist waar zijn zoon was, het relaas verder op losse schroeven. Evenmin geloofwaardig (d) is dat de taliban zijn vader vervolgens acht maanden met rust zouden laten om dan opnieuw langs te komen. De door verzoeker neergelegde documenten (iii) kunnen bovenstaande appreciatie niet in positieve zin ombuigen. Evenmin (iv) heeft verzoeker elementen aangebracht waaruit zou kunnen blijken dat de machtsovername door de taliban een impact heeft op zijn nood aan internationale bescherming. Wat betreft de moord op de neef van verzoekers moeder (v), wordt gesteld dat diens dood geen directe gevolgen heeft waaruit zou blijken dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft.

3.3.6.2. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

3.3.6.3. De Raad treedt vooreerst het oordeel van de commissaris-generaal bij dat het gegeven dat verzoeker de Europese asielinstanties heeft trachten te misleiden omtrent zijn identiteit en leeftijd, zijn algemene geloofwaardigheid aantast. Verzoeker laat deze pertinente en terechte overweging geheel onverlet in het verzoekschrift, zodat de Raad zich deze overweging toe-eigent.

3.3.6.4. Doordat zijn algemene geloofwaardigheid reeds is aangetast door moedwillig de Europese autoriteiten te misleiden, kunnen verzoekers verklaringen niet zonder meer voor waar worden aangenomen en uit zijn verklaringen blijkt daarenboven terdege dat deze, wat de beweerde vluchtmotieven betreft, ook niet geloofwaardig overkomen, dit omwille van meerdere vaststellingen, weergegeven als (ii) onder punt 3.3.6.1.

De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift geen enkele concrete poging onderneemt om de pertinente motieven dienaangaande, zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door hem uiteengezette vluchtrelaas dat hij vreest vermoord te worden door de taliban omdat hij geen gevolg gaf aan de opdracht een bom te plaatsen, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel geheel in gebreke blijft. Verzoeker komt in zijn verzoekschrift in wezen niet verder dan het herhalen van het vluchtrelaas en het beklemtonen van de waarachtigheid ervan, maar blijft in gebreke concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die toelaten de geloofwaardigheid van de voorgehouden problemen met de taliban te herstellen. Aangezien geen van deze motieven uit de bestreden beslissing aldus worden weerlegd, blijft de uitgebreide motivering dienaangaande onverminderd overeind en wordt deze door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

Waar hij bij de ter terechtzitting neergelegde aanvullende nota foto's (stuk 1) voegt van de carwash van zijn vader in Afghanistan, die door de taliban in beslag zou zijn genomen, merkt de Raad op dat niet wordt betwist dat verzoekers vader een carwash had in Afghanistan waar hij in werkte. Evenwel slaagt verzoeker er met deze niet-gedateerde foto's niet in aan te tonen dat de beoordeling van de commissaris-generaal in verband met de ongeloofwaardigheid van zijn relaas niet correct zou zijn.



3.3.6.5. Verzoeker gaat in zijn verzoekschrift enkel in op de motivering uit de bestreden beslissing dat de dood van de neef van zijn moeder, hoe betreurenswaardig ook, geen directe gevolgen heeft waaruit zou blijken dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft.

Hij herneemt zijn eerdere verklaringen dat de neef van zijn moeder werkzaam was voor de Afghaanse overheid en om die reden vermoord werd door de taliban. Hij verwijst naar twee rapporten, stukken 2 en 3 bij het verzoekschrift, waaruit volgens hem blijkt dat personen die gelinkt worden aan de voormalige Afghaanse overheid een sociale groep vormen en het risico lopen op vervolging door de huidige talibanregering.

De Raad stelt vast dat verzoeker zijn bewering, dat de neef van zijn moeder werkzaam was als commandant voor de nationale politie, geenszins weet hard te maken met enig concreet begin van bewijs. Hetzelfde geldt voor zijn blote bewering dat deze neef een week voor verzoekers vertrek uit Afghanistan zou zijn vermoord door de taliban omwille van zijn werkzaamheden. De tijdens de administratieve procedure voorgelegde foto's tonen afbeeldingen van een man in kostuum (administratief dossier, map documenten stuk 3), maar hieruit kan geenszins enige bloedband met verzoeker worden aangetoond, noch dat deze man omwille van zijn werkzaamheden door de taliban zou zijn vermoord.

Bovenal treedt de Raad evenwel het oordeel van de commissaris-generaal bij dat de dood van het beweerde familielid omwille van diens werkzaamheden een week voor het vertrek van verzoeker uit Afghanistan in 2019 geen directe gevolgen heeft waaruit zou blijken dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft.

Wat de toekomstgerichte vrees voor vervolging betreft, merkt de Raad op dat, zelfs indien kon aangenomen worden dat de neef van verzoekers moeder werkzaam was bij de nationale politie en om die reden voor de machtsovername door de taliban zou zijn vermoord, dit feit *in se* niet voldoende is opdat verzoeker in aanmerking zou komen voor internationale bescherming. In zoverre verzoeker, in het licht van de machtsovername door de taliban, thans bij een terugkeer zou vrezen dat de taliban hem zouden vervolgen, omwille van het profiel van zijn overleden familielid, wijst de Raad erop dat, zelfs indien deze (eerdere) werkzaamheden van zijn moeders neef kunnen aangenomen worden, uit de landeninformatie die door de partijen ter beschikking werd gesteld, en waarop de Raad vermag acht te slaan, evenwel niet blijkt dat er sprake is van een systematische vervolging van alle personen die in het verleden werkzaam waren voor de nationale politie, laat staan *ipso facto* van de familieleden (zie o.a. EUAA Afghanistan “*Targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 56-65; EUAA “*Afghanistan Country Focus*”, januari 2022, p. 45-48, EUAA “*Country Guidance: Afghanistan*”, april 22, p. 64-66 en EUAA “*Country Guidance: Afghanistan*”, van januari 2023, p. 54-55). Er kan voorts worden opgemerkt dat de taliban, kort na de machtsovername, een algehele amnestie hebben afgekondigd voor alle werknemers van de voormalige Afghaanse overheid en dat talibansoldaten werden opgeroepen om deze amnestie te respecteren en geen wraak te nemen of persoonlijke vetes uit te vechten. Niettemin blijkt uit onderzoeksrapporten dat deze amnestie niet structureel werd afgedwongen, noch volledig gerespecteerd door de taliban.

Er wordt hierbij benadrukt dat het moeilijk is om een risicoanalyse door te voeren van individuen onder dit profiel omwille van de tegenstrijdige en beperkte informatie over het talibanbeleid en omwille van verschillen in implementatie van bevelen van de centrale talibanleiders door talibansoldaten, alsook omwille van verschillen op regionaal niveau.

Op grond van vroegere vervolging en meldingen van personen die voortdurend gevisieerd worden, wordt gesteld dat personen op centrale posities in voormalige militaire, politie- en opsporingseenheden, evenals leden van de rechterlijke macht, een prioritair doelwit vormen van de taliban, zodat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging hebben.

Voor andere personen wordt gesteld dat de vraag of er een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat een verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd afhangt van risicobepalende omstandigheden die in een individueel geval aanwezig kunnen zijn, zoals regio van herkomst, geslacht, persoonlijke vijandigheden, betrokkenheid in (lokale) conflicten, enz. Familieleden van sommige individuen die onder dit profiel vallen, kunnen ook vervolging riskeren, bijvoorbeeld in de context van de zoektocht van de taliban naar de persoon die werkzaam was voor de Afghaanse overheid. Te dezen merkt de Raad reeds op dat verzoekers familielid evenwel reeds is vermoord door de taliban, volgens verzoeker omwille van zijn werkzaamheden bij de nationale politie.

Gelet op de diverse veiligheidsincidenten die blijken uit de beschikbare informatie, die nopen tot een voorzichtige benadering van de profielen van voormalige medewerkers van de regering, waaronder de

nationale politie, en de familieleden, wordt in de landeninformatie als dusdanig geen gewag gemaakt van een systematische vervolging van familieleden van personen met het voorgehouden profiel van de neef van verzoekers moeder.

Bij de beoordeling of er sprake kan zijn van een vervolgingsvrees is bijgevolg een individueel onderzoek vereist, waarbij verzoeker op zijn eigen persoon betrokken elementen dient aan te dragen. Zoals hierboven gesteld, wordt in de landeninformatie, die verzoeker deels citeert in zijn verzoekschrift, aangegeven dat bepaalde profielen meer worden geïdентificeerd. Verzoeker brengt echter geen concrete elementen of aanwijzingen bij op grond waarvan kan worden vastgesteld dat hij actueel een persoonlijke vervolgingsvrees dient te koesteren louter omwille van het gegeven dat zijn overleden familielid lid was van de nationale politie. Een loutere verwijzing naar algemene rapporten volstaat daartoe niet. Zoals in de bestreden beslissing terecht wordt aangestipt, gaf verzoeker aan dat zijn ouders nog steeds in hetzelfde dorp wonen en dit zonder problemen die gelinkt kunnen worden aan de functie die de neef van zijn moeder bekleedde (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 7 en 13). In het licht van deze omstandigheden volstaat het dan ook niet om louter te poneren dat verzoeker zal worden geïdентificeerd bij een terugkeer naar Afghanistan wegens de werkzaamheden van de overleden neef van zijn moeder.

Waar verzoeker in het verzoekschrift betoogt dat zijn verzoek om internationale bescherming niet op een individuele, objectieve en onpartijdige wijze werd beoordeeld, stelt de Raad vast dat verzoeker dit op generlei wijze aannemelijk maakt, rekening houdende met alle elementen van de zaak, of dat de commissaris-generaal geen rekening zou hebben gehouden met enig feit of gegeven dat de bestreden beslissing in een ander daglicht zou kunnen stellen. Door te stellen dat het tijdstip waarop de beslissing wordt genomen doorslaggevend is en dat de verwerende partij dan ook niet kan teruggrijpen naar de situatie ten tijde van het persoonlijk onderhoud, zijnde voor de machtsovername en tijdens hetwelk verzoeker aangaf dat zijn familie geen problemen heeft gekend met de taliban omwille van de werkzaamheden van de vermoorde neef van zijn moeder, maakt verzoeker een schending van artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet niet aannemelijk. Zoals hierboven genoegzaam is gebleken, rust op verzoeker een individualiseringsvereiste en dient hij zijn gegronde vrees omwille van het voorgehouden risicoprofiel als familielid van een voormalig medewerker van de nationale politie *in concreto* aannemelijk te maken, *quod non*. Waar hij opwerpt dat de verwerende partij geen enkel onderzoek voert naar de situatie van zijn familie na de machtsovername, stipt de Raad aan dat verzoeker tot op heden geen concrete, geobjectiveerde gegevens aanreikt waaruit blijkt dat zijn familie, na de machtsovername en omwille van de vroegere werkzaamheden van de voor de machtsovername vermoorde neef van zijn moeder, problemen zouden hebben gekend. Verzoeker laat na dit in het verzoekschrift te concretiseren en kan er niet mee volstaan ter terechtzitting louter en op niet-gefundeerde wijze op te werpen dat zijn vader zes maanden geleden zou zijn meegenomen door de taliban.

3.3.6.6. Verzoeker voert voorts geen verweer tegen het motief uit de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem in de loop van de administratieve procedure voorgelegde documenten, zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal, die worden toegelicht in de bestreden beslissing, deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hem voorgehouden vrees voor vervolging.

3.3.6.7. Uit het geheel van de motieven van de bestreden beslissing, die door de Raad tot de zijne worden gemaakt, blijkt dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker ingeroepen vervolgingsfeiten en geopperde vrees voor de taliban.

3.3.6.8. Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden, zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A, (2), van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.3.6.9. Verzoeker wijst in het verzoekschrift nog op het feit dat zijn lot bij een terugkeer naar Afghanistan op zijn zachtst gezegd als onzeker kan worden beschouwd. Hij betoogt in zijn tweede middel dat de taliban gevluchte personen die na een afgewezen asielaanvraag naar Afghanistan terugkeren beschouwen als slechte moslims omdat zij verkozen om in het Westen te gaan leven en dat er dus een reële kans is dat hij zich bij terugkeer voor de rechtbank zal moeten verantwoorden en op onmenselijke wijze gestraft zal worden voor zijn keuze om het land te verlaten. Deze kans wordt volgens hem nog versterkt door zijn familiale banden met een door de taliban vermoorde overheidsmedewerker.

Op basis van de objectieve landeninformatie, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, kan volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de *sharia* aangekondigd. De visie van de taliban op de *sharia* is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO “*Afghanistan Country Focus*”, januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de *sharia* te handhaven, heeft de *de-factoregering* opnieuw het ‘Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice’ (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht. (EASO “*Afghanistan Country Focus*”, januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de-factotalibanregering*, evenals de provinciale *de-factoregeringen*, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA “*Afghanistan security situation*”, augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van “*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA “*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*”, p. 17). Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 45-48). Een internationale analist vertelde de EUAA in maart 2022 dat sommige lokale afdelingen van het MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het *de-factoministerie* in Kabul. Een bron beschreef de provincies Takhar en Badakhshan als voorbeelden van gebieden waar het *de-factoministerie* zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de *sharia* zijn en hoe deze dienen te worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, “*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban’s second Emirate*”, van 15 juni 2022 in EUAA “*Afghanistan security situation*” augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft “*zina*” – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijks seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, “*Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (“*Ministry of Communications and Information Technology*”) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals *TikTok* of andere programma’s met “*immorele inhoud*” te beperken. (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, “*Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen

gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, *"Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada"*, 8 December 2021 in EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA *"Guidance Note"* van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query *"Afghan nationals perceived as 'Westernised'"*, 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- (i) personen *"die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden"*, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (ii) personen die *"verwesterd"* zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn. Er dient sprake te zijn van kenmerken of overtuigingen die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, *Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z*, punten 70-71). Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest *Sufi en Elmi* tegen het Verenigd Koninkrijk van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid *"to play the game"*. Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risicoanalyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van “*zina*” kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, “*Country guidance: Afghanistan*”, januari 2023, p. 21 en 72-79).

Vooreerst maakt verzoeker, zoals *supra* uiteengezet, niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van problemen met de taliban in zijn hoofdte, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of de lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban, laat staan dat zijn vertrek uit Afghanistan om die reden risicoverhogend of -verzwarend zou zijn.

Te dezen verwijst verzoeker naar het risico dat hij als afgewezen asielzoeker zou lopen indien hij terugkeert naar Afghanistan na verblijf in een Europees niet-islamitisch land. Met een dergelijk summier betoog maakt verzoeker, die medio 2019 uit Afghanistan is vertrokken, evenwel niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde ‘besmet’ door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden.

Dat verzoeker louter omwille van zijn vertrek uit Afghanistan bij terugkeer als “*slechte moslim*” zal worden beschouwd en gestraft, zoals hij in zijn tweede middel poneert, is een blote bewering die verzoeker niet concreet aannemelijk maakt.

De Raad wijst erop dat verzoeker tot ongeveer zijn negentien jaar in Afghanistan heeft verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat hij in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Daarom kan niet worden aangenomen dat hij, na een verblijf van twee jaar in Europa, totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. Verzoeker heeft ook nog een netwerk in zijn beweerde regio van herkomst, waar zijn ouders en paternale oom wonen (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 7). Uit de stukken waarop de Raad vermag acht te slaan, blijkt voorts dat verzoeker zich nog steeds bedient van een tolk Pashtou.

Waar verzoeker ter terechtzitting stukken neerlegt die wijzen op zijn tewerkstelling sinds 2021 (stuk 2 bij de aanvullende nota), wijst de Raad erop dat dit duidt op de bereidheid van verzoeker om zich te integreren, maar hiermee toont hij niet aan dat hij zich gedragingen en westerse waarden en normen zou hebben eigen gemaakt die ingaan tegen de door de taliban vormgegeven Afghaanse waarden en normen en dat hij deze daadwerkelijk heeft geïnternaliseerd zodanig dat er in zijn hoofdte sprake zou zijn van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. Het tegendeel wordt door hem alleszins niet *in concreto* aannemelijk gemaakt.

Verzoeker beperkt er zich voor het overige toe te verwijzen naar landeninformatie die mee in rekening werd genomen in de bovenstaande analyse en laat na deze informatie te betrekken op zijn persoonlijke situatie.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift nog aanvoert dat het voor hem onmogelijk is om terug te keren naar een land dat onder een extremistisch bewind van de taliban gebukt gaat, wijst de Raad erop dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de *sharia* wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door in zijn verzoekschrift louter te citeren uit

algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker daartoe in gebreke.

In zoverre verzoeker in dit verband nog verwijst naar zijn verhoogd risico op vervolging omwille van de voormalige werkzaamheden van de vermoorde neef van zijn moeder, kan overigens worden verwezen naar wat hierover *supra* reeds is gesteld, zodat hieruit geen risicofactoren kunnen worden afgeleid in het licht van een vrees voor vervolging omwille van een (toegeschreven) verwestering.

3.3.6.10. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A, (2), van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

### 3.3.7. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

3.3.7.1. Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

3.3.7.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen hieromtrent.

Artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b, van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afgaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afgaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviséerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Verzoeker brengt geen elementen of stukken aan die tot een andersluidende conclusie kunnen leiden. Verzoekers verwijzing naar Human Rights Watch "*Averting Afghanistan's Economic and Food crises*" van 6 oktober 2021 (stuk 5) en Amnesty International "*Everything you need to know about human rights in Afghanistan*" van 2021 (stuk 4) doet geen afbreuk aan voorgaande vaststellingen.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Dit neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precare socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM. Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Hij maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

3.3.7.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvooien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF, alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.



Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, *i.e. 'incidents with at least one recorded fatality'*, over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kabul (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2 106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke en 1 406 gewonden), voornamelijk ten gevolge van aan ISKP toegeschreven IED's - aanvallen en '*unexploded ordnance*', wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalde tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal '*armed clashes*', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

ACLED documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "*gevechten*", 994 als "*geweld tegen burgers*", en 477 als "*explosies/geweld op afstand*" (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI *Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Baghlan. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

De Raad ontwaart in het administratief dossier geen hogere mate aan individuele elementen in die zin, noch maakt verzoeker hiervan melding in zijn verzoekschrift of aanvullende nota.

Verzoeker voert overigens nog aan dat hij in Afghanistan onder het bewind van de taliban zal moeten leven. Echter, door in het verzoekschrift louter te citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, toont verzoeker niet aan dat hij slachtoffer zal worden van mensenrechtenschendingen.

Gelet op de actualisatie van de landeninformatie door de verwerende partij bij de aanvullende nota van 3 maart 2023 kan verzoeker ook niet dienstig voorhouden dat de bestreden beslissing bijzonder voorbarig is. De informatie waarnaar verzoeker in het verzoekschrift verwijst, is bovendien dezelfde, of ligt minstens in lijn, met deze waarop voormelde analyse van de veiligheidssituatie is gestoeld.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

3.3.7.4. Gelet op hetgeen voorafgaat, toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

3.3.8. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.3.9. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

3.3.10. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

## **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

### **Artikel 1**

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

### **Artikel 2**

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig maart tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. V. SERBRUYNS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

V. SERBRUYNS